

Daugeliui mūsų nei dangus, nei žemė neatskleidžia nieko, kol kokia nors asmenybė savita savo įtaka paliečia mūsų asmenybę ir padaro mus imlius. Tai vienas iš slėpinių, paaiškinantis psichikos nuostatos pokytį, taikliai vadinamą atsivertimu.

George Eliot, „Daniel Deronda“

2011-ųjų sausis

Koneliui paspaudus skambutį, duris atidarė Mariana. Ji tebevilkėjo mokyklinę uniformą, tik buvo nusivilkusi megztuką, likusi vien su palaidine ir sijonu. Be to, ji buvo be batų, tik su pėdkelnėmis.

O, labas, pasisveikino jis.

Užeik.

Ji nusigręžė ir nužingsniavo koridoriumi. Jis uždarė duris ir nusekė įkandin. Keliais laipteliais žemiau, virtuvėje, jo mama Loreina tempė nuo rankų gumines pirštines. Mariana užšokusi atsisėdo ant spintelės ir pasiėmė neužsuktą stiklainį su šokoladiniu kremu, kuriame buvo palikusi šaukštelį.

Mariana man sakė, kad šiandien sužinojot bandomųjų egzaminų rezultatus, tarė Loreina.

Taip, atidavė anglų rašinius, patvirtino jis. Ne visus rezultatus pasako iškart. Gal jau keliausim?

Loreina tvarkingai sulankstė gumines pirštines ir padėjo jas į vietą po kriaukle. Paskui išsisegė iš plaukų segtukus. Konelis pamanė, kad tą ji galėjo padaryti ir automobilyje.

Girdėjau, gerai parašei, pasakė ji.

Geriausiai klasėje, patvirtino Mariana.

Taip, tarė Konelis. Mariana irgi labai gerai parašė. Ar jau galim eiti?

Loreina, dar nespėjusi atsirišti prijuostės, sustingo.

Nežinojau, kad skubam, tarstelėjo.

Jis susikišo rankas į kišenes ir užgniauzė irzlų atodūsi, bet ji gniauždamas garsiai įkvėpė, taigi tai vis vien nuskambėjo kaip atodūsis.

Tik turiu užbėgti į viršų ištraukti iš džiovyklės skalbinius, tarė Loreina. Tada jau žygiuosim. Gerai?

Jis neatsakė, tik Loreinai einant iš kambario nunarino galvą.

Nori? pasiūlė Mariana.

Atkišo stiklainiuką su šokoladiniu kremu. Jis dar giliau susigrūdo rankas į kišenes, lyg mėgintų ten paslėpti visą savo kūną.

Ačiū, ne, atsakė.

Ar šiandien sužinojai prancūzų rezultatus?

Vakar.

Jis nugara atsirėmė į šaldytuvą ir žiūrėjo, kaip ji laižo šaukštelį. Mokykloje juodu su Mariana apsimetinėjo, kad yra nepažįstami. Visi žinojo, kad Mariana gyvena didžiuliam baltame name, į kurį veda nuosavas kelias, o Konelio mama yra valytoja, bet niekas nesusiejo šių faktų.

Gavau dešimt A lygiu, tarė jis. Kiek gavai už vokiečių?

Dešimt, atsakė ji. Giriesi?

Surinksi šešis šimtus balų, ar ne?

Ji gūžtelėjo pečiais. Tu tikriausiai surinksi, tarė.

Tu protingesnė už mane.

Nesikrimsk. Aš protingesnė už visus.

Mariana išsišiepė. Ji atvirai niekino kitus moksleivius. Draugų neturėjo ir per pietų pertraukas viena skaitydavo romanus. Daug kas jos nuoširdžiai nemėgo. Jos tėvas mirė, kai jai buvo trylika. Konelis girdėjo, kad ji lyg ir serga psichikos liga.

Bet ji tikrai buvo protingiausia moksleivė. Jis bijodavo likti su ja akis į akį, bet nejučia pafantazuodavo, kad pasako ką nors, kas padarytų jai įspūdį.

Anglų tu išlaikei ne geriausiai klasėje, priminė jis.

Ji nė kiek nesutrikusi apsilaižė dantis.

Koneli, gal nori padėti man mokytis? paprašė ji.

Jam užkaito ausys. Veikiausiai Mariana tik maivėsi, o ne iš tikro prašė, bet jei ir prašė, tai tik norėdama jį pažeminti, nes mokykloje ji buvo atstumtoji. Ji avėdavo bjaurius storapadžius batus ir nesidažė. Buvo kalbama, kad nesiskuta kojų ir viso kito. Kartą Konelis nugirdo, kad mokyklos valgykloje ji apsilaištė šokoladiniais ledais, tada nuėjo į mergaičių tualetą, nusivilko palaidinę ir išsiskalbė ją kriauklėje. Šią istoriją visi buvo girdėję. Jei mokykloje ji pasisveikintų su Koneliu, sukeltų tikrą sensaciją. Pasimatysim popiet, galėtų pasakyti ji visiems girdint. Pastatytų jį į keblią padėti, o jai paprastai patinka tai daryti. Bet ji niekada to nepasakė.

Apie ką šiandien kalbėjaisi su panele Nieri? pasidomėjo Mariana.

A, nieko. Nežinau. Apie egzaminus.

Mariana pamakalavo šaukštelį stiklainyje.

Tu jai patinki ar ką? paklausė.

Konelis stebėjo, kaip ji sukioja šaukštelį. Jam tebedegė ausys.

Kodėl taip manai? paklausė jis.

Dieve, juk neužmezgei su ja romano, ką?

Žinoma, ne. Tau tai atrodo juokinga?

Atleisk, tarė Mariana.

Jos žvilgsnis buvo įdėmus, tarsį ji pro akis stebeilytųsi į jo pakaušį.

Tu teisus, tai nejuokinga, sutiko ji. Atleisk.

Jis linktelėjo, apsidairė po kambarį, įbedė bato nosį į plytelių tarpą.

Kartais man atrodo, kad ji su manimi keistokai elgiasi, pripažino jis. Bet nenoriu, kad kas nors apie tai sužinotų.

Ji net per pamokas flirtuoja su tavim.

Tikrai taip manai?

Mariana linktelėjo. Jis pasitrynė sprandą. Panelė Nieri dėstė ekonomiką. Mokykloje buvo plačiai aptarinėjami jo menami jausmai mokytojai. Kai kas netgi tvirtino, kad jis kvietė ją į feisbuko draugus, nors jis to nedarė ir nieku gyvu nedarytų. Iš tikro jis nieko nedaro ir nieko jai nesako, tik tyliai sėdi, kol ji ką nors daro ir kalba jam. Retsykiais ji pasilieka jį po pamokų pasikalbėti apie jo gyvenimo kelią, o kartą netgi palietė jo mokyklinio kaklaraiščio mazgą. Jis niekam negali papasakoti apie jos elgesį, nes žmonėms atrodytų, kad giriasi. Klasėje jam būna taip gėda ir nesmagu, kad jis negali susikaupti, tik sėdi išmeigęs akis į vadovėlį, kol ima lietus stulpelinės diagramos.

Žmonės man prikaišioja, kad įsimylėjau ją. Bet aš tikrai neįsimylėjau, nieko panašaus. Juk nemanai, kad skatinu ją šitaip elgtis?

Kiek mačiau, ne.

Jis negalvodamas nusišluostė rankas į mokyklinius marškinius. Visi taip įsitikinę, kad Konelis susižavėjęs panele Nieri, jog kartais jis net pats suabejoja savo sveika nuovoka. O jei kuriame nors lygmenyje aukščiau ar žemiau suvokimo jis iš tikro geidžia jos? Konelis net nelabai žinojo, kas tas geismas. Kaskart mylėdamasis patirdavo baisią, nemalonią įtampą, todėl įtarė, kad jam kažkas negerai, kad jis negeba užmegzti artimo ryšio su moterimi, kad jo psichika sutrikusi. Po to jis gulėdavo ir galvodavo: tai buvo taip bjauru, kad net dabar pykina. Kažin,

ar visiems taip būna? Ar šleikštulys, kurį jis pajunta panelei Nieri užsikniaubus ant jo suolo, iš tikrųjų yra geismo išraiška? Iš kur jam žinoti?

Jei nori, galėčiau nueiti pas poną Lajansą, pasiūlė Mariana. Nesakyčiau, kad tu skundeisi; pasakyčiau, kad pati pastebėjau.

Jėzau, ne. Jokiais būdais. Niekam nieko nesakyk, gerai?

Gerai jau, gerai.

Jis pažvelgė į ją, norėdamas įsitikinti, kad ji rimtai pažadėjo, tada linktelėjo.

Tu nekaltas, kad ji taip su tavim elgiasi, pasakė Mariana. Tu nedarai nieko bloga.

Tai kodėl visi mano, kad aš jos noriu? tyliai paklausė jis.

Gal todėl, kad smarkiai išrausti, kai ji tave kalbina. Bet, žinai, tu dažnai rausti. Tavo tokia oda.

Jis nelinksmi prunkstelėjo. Ačiū, tarė.

Tai tiesa.

Taip, žinau.

Tu ir dabar išraudai, pasakė Mariana.

Jis užsimerkė, priglaudė liežuvį prie gomurio. Girdėjo, kaip Mariana juokiasi.

Kodėl tu tokia žiauri? paklausė jis.

Aš ne žiauri. Man nerūpi, kad tu rausti, niekam nesakysiu.

Tai, kad nesakysi kitiems, dar nereiškia, kad gali pliurpti ką nori.

Gerai, tarė ji. Atleisk.

Jis nusigręžė ir pro langą pasižiūrėjo į sodą. Iš tikro tai buvo net ne sodas, o veikiau jau „teritorija“. Jai priklausė teniso kortas ir didelė akmeninė moters formos skulptūra. Žvelgdamas į teritoriją jis prikišo veidą prie aprasojusio stiklo. Tą istoriją, kaip Mariana kriauklėje skalbėsi palaidinę, žmonės pasakodavo kaip pokštą, bet Koneliui atrodė, kad slapta

jos potekstė yra kita. Mariana mokykloje niekada su niekuo artimai nebendravo, niekas nematė jos nusirengusios, niekas nežinojo, kas jai patinka: berniukai ar mergaitės, ji niekam nieko nepasakodavo. Žmones tai siutino. Koneliui atrodė, kad todėl jie ir pasakoja šią istoriją – lyg norėdami pavėpsoti į tai, ko jiems nevalia matyti.

Nenoriu su tavim ginčytis, tarė ji.

Mes nesiginčijam.

Tikriausiai nekenči manęs, bet tu vienintelis išties kalbiesi su manimi.

Niekada nesakiau, kad nekenčiu tavęs, tarė jis.

Mariana sukluso, pakėlė galvą. Konelis suglumęs žiūrėjo į tolį, bet akies krašteliu matė, kad ji atsigrėžusi. Šnekantis su Mariana jį apimdavo visiško pasitikėjimo jausmas. Jis galėdavo pasakoti jai apie save ką tik nori, net keisčiausius dalykus. Žinojo, kad ji niekam neišplepės. Būti su ja – tai lyg atverti duris, vedančias iš įprasto gyvenimo, ir išėjus jas uždaryti. Konelis jos nebijojo, ji dažniausiai būdavo rami ir atsipalaidavusi, bet drovėjosi jos, nes suvokė, kad elgiasi keistai ir šneka tai, ko paprastai nepasakytų.

Prieš porą savaičių, jam prieškambarėje laukiant Loreinos, Mariana ėmė leistis laiptais vilkėdama chalata. Tai buvo paprastas baltas diržu sujuostas chalatas. Jos plaukai buvo šlapi, oda žvilgėjo, lyg ką tik patepta kremu. Pamačiusi Konelį ji sustojo ant laiptų ir pasakė: atleisk, nežinojau, kad tu čia. Atrodė lyg ir susijaudinusi, bet ne blogąja prasme. Paskui ji grįžo į savo kambarį. Jai išėjus, Konelis liko prieškambarėje laukti. Žinojo, kad ji veikiausiai rengiasi; drabužius, su kuriais ji nusileis žemyn, bus išsirinkusi po to, kai pamatė jį prieškambarėje. Deja, Loreina susiruošė eiti dar Marianai nepasirodžius, taigi jis taip ir nesužinojo, ką ji apsirengė. Ne, jam tai nebuvo labai svarbu.

Jis tikrai nesiruošė niekam mokykloje pasakoti, kad matė ją su chalatu ar kad ji atrodė susijaudinusi. Tai ne jų reikalas.

Tu man patinki, tarė Mariana.

Konelis kelias sekundes tylėjo, tarp jų tvyrantis slaptumas vis tirštėjo, bemaž juntamai spaudė jam veidą ir kūną. Loreina grįžo į virtuvę, vyniodama aplink kaklą šaliką. Tyliai pabeldė į duris, nors jos buvo atidarytos.

Galim eiti? paklausė ji.

Taip, atsakė Konelis.

Ačiū jums už viską, Loreina, tarė Mariana. Iki kitos savaitės.

Koneliui jau drožiant pro virtuvės duris, mama sumurmėjo: galėtum ir atsisveikinti! Jis atsigręžė per petį, bet suvokė, kad negali pažvelgti Marianai į akis, tad kreipėsi į grindis. Gerai, iki, tarstelėjo. Atsakymo nelaukė.

Automobilyje mama prisisegė diržų ir papurtė galvą. Galėtum būti ir malonesnis, pasakė. Mokykloje jai nelengva.

Konelis įkišo raktą į spynelę ir pasižiūrėjo pro užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Aš jai malonus, tarė.

Ji išties labai jautri, tarė Loreina.

Gal galėtume pasikalbėti apie ką nors kita?

Loreina susiraukė. Jis nukreipė žvilgsnį į priekinį stiklą ir apsimetė to nematęs.

Po trijų savaitių

(2011-ŪJŪ VASARIS)

Ji sėdėjo prie tualetinio staliuko ir apžiūrinėjo savo veidą veidrodyje. Skruostams ir apatiniam žandikauliui trūko išraiškingumo. Tai buvo veidas iš technologijų pasaulio, kuriame it žymekliai mirksėjo akys. Jis priminė ir kreivą, mirguliuojantį mėnulio atšvaitą. Jame atsispindėjo iškart viskas, o tai tas pats, kas nieko. Ji padarė išvadą, kad tokia proga dažytis gėda. Žiūrėdama sau į akis pamerkė pirštą į skaidraus lūpų balzamo indelį ir pasitepė.

Apačioje, jai kabinantis nuo kablų palta, iš svetainės išėjo jos brolis Alanas.

Kur eini? paklausė.

Išeinu.

Kur?

Ji įkišo rankas į palto rankoves ir pasitaisė apykaklę. Jau pradėjo jaudintis ir vylėsi, kad savo tylą pademonstruos įžūlumą, o ne dvejonę.

Einu pasivaikščioti, tarė.

Alanas užtvėrė duris.

Suprantu, kad neini susitikti su draugais, pasakė. Nes tu neturi draugų, ar ne?

Ne, neturiu.

Ji ramiai nusišypsojo, vildamasi, kad savo nuolankumu numaldys jį ir jis pasitrauks nuo durų. Bet jis paklausė:

Kam tai darai?

Ką? paklausė ji.

Kam taip kvailai šypsaisi?

Jis pamėgdžiojo jos miną, bjauriai perkreipė veidą, iššiepė dantis. Jis šypsojo, bet persistengė, todėl atrodė veikiau piktas.

Ar džiaugiesi, kad neturi draugų? paklausė jis.

Ne.

Ji tebesišypsodama atsitraukė du žingsnelius atgal, tada apsisuko ir nudrožė į virtuvę, kur buvo stiklinės durys į sodą. Alanas nusekė iš paskos. Sugriebė ją už žasto ir nutempė nuo durų. Ji sukando dantis. Jo pirštai per drabužį spaudė jai ranką.

Nebandyk bėgti pas mamytę žliumbti, pagrasino Alanas.

Ne, atsakė Mariana, ne. Aš dabar einu pasivaikščioti. Ačiū.

Jis paleido Marianą, ši išsmuko į lauką ir uždarė duris. Buvo labai šalta, ėmė barškėti dantys. Ji pasuko už kampo ir keliuku išėjo į gatvę. Ten, kur jis laikė suspaudęs, ranka tvinkčiojo. Išsitraukė iš kišenės telefoną ir ėmė kurti žinutę, vis paspausdama ne tą mygtuką, trindama ir perrašinėdama. Galiausiai išsiuntė: Jau einu. Prieš įsikišdama telefoną sulaukė atsakymo: puiku tuoj pasimatysim.

Baigiantis paskutiniam semestriui mokyklos futbolo komanda dalyvavo kažkokių varžybų finale ir visa laida turėjo išeiti iš trijų paskutinių pamokų, kad galėtų pasižiūrėti rungtynes. Mariana dar nebuvo mačiusi jų žaidžiant. Sportu ji nesidomėjo, kūno kultūros bijojo. Važiuodama autobusu klausėsi muzikos per ausines, niekas jos nekalbino. Už lango šmėsčiojo vaizdai: juodi galvijai, žalios pievos, balti namai rudais čerpių stogais.

Futbolo komanda sėdėjo autobuso priekyje, vaikinai gurkšnojo vandenį ir drąsinamai tapšnojo vienas kitam per petį. Marianai atrodė, kad tikrasis jos gyvenimas teka kažkur labai toli, be jos. Ji abejojo, ar kada nors sužinos, kur tai vyksta, ar įsilies į jį. Mokykloje dažnai apimdavo toks jausmas, bet jo nelydėdavo konkretūs vaizdai, kaip galėtų atrodyti tikras gyvenimas. Ji tik žinojo, kad jam prasidėjus nebereikės nieko įsivaizduoti.

Per varžybas ištvėrė neliję. Jie čia buvo suvežti, kad stovėtų prie krašto linijos ir šūkautų. Mariana kartu su Karena ir dar keliomis merginomis įsitaisė netoli vartų stulpo. Regis, visi, išskyrus Marianą, atmintinai mokėjo visas mokyklos skanduo-tes, o ji jų net nebuvo girdėjusi. Po pirmo kėlinio vis dar buvo 0 : 0, panelė Kijani išdalijo sulčių pakelius ir energinius bato-nėlius. Antram kėliniui komandos apsikeitė vietomis ir Ma-riana atsidūrė prie priešininkų vartų. Konelis Voldronas buvo atakuojantis saugas. Mariana matė jį stovintį su futbolininko apranga: baltais blizgančiais šortais ir mokyklos marškinėliais su devintu numeriu ant nugaros. Jo stovėseną buvo puiki, geresnė už kitų žaidėjų. Figūra – lyg teptuku nubrėžtos ilgos grakščios linijos. Kai kamuolys priartėdavo prie aikštės galo, jis apibėgdavo jį, kartais iškeldavo vieną ranką, o paskui vėl ramiai stovėdavo. Buvo miela jį stebėti, tik Mariana nemanė, kad jis žino ar jam rūpi, kur ji stovi. Kada nors po pamokų ji prisipažins stebėjusi jį, o jis nusijuoks ir išvadins ją keistuole.

Septyniasdešimtą minutę Aidanas Kenedis prasivarė kamuolį kaire aikštelės puse ir perdavė jį Koneliui. Šis spyrė nuo bau-dų aikštelės kampo, kamuolys pralėkė gynėjams virš galvų ir sukdamasis įskriejo į vartų tinklą. Visi sustūgo, net ir Mariana, o Karena apkabino ją per liemenį ir spustelėjo. Jos kartu krykštavo, kartu matė stebuklą, ir tai ištrynė įprastas socialines ri-bas. Panelė Kijani švilpė ir trepsėjo kojomis. Konelis ir Aidanas

aikštelėje apsikabino kaip seniai nesimatę broliai. Konelis buvo nepaprastai gražus. Mariana pagalvojo, kad labai norėtų pamatyti jį su kuo nors besimylintį – nebūtinai su ja, su bet kuo. Būtų labai gražu bent pasižiūrėti. Ji suprato, kad tokios mintys išskiria ją iš kitų mokinių ir daro keistuole.

Marianos klasiokams, regis, labai patiko mokykla, jiems ten viskas atrodė normalu: kasdien dėvėti tą pačią uniformą, nuolat paklusti nepagrįstoms taisyklėms, būti stebimiems ir smerkiamiems už blogą elgesį. Mokyklos aplinka jų neslėgė. Pernai Mariana susiginčijo su istorijos mokytoju ponu Keriganu, nes jis užklupo ją per pamoką spoksančią pro langą. Niekas klasėje jos nepalaikė. O jai atrodė akivaizdi beprotybė, kad reikia kas rytą vilktis tą patį kostiumėlį ir visą dieną ganytis didžiuliam pastate, kad negalima nukreipti žvilgsnio ten, kur norisi – pasirodo, net jos akių judesiai yra pavaldūs mokyklos tvarkai. Jei vėpsosi pro langą ir svajosi, nieko neišmoksi, pasakė ponas Keriganas. Mariana praradusi kantrybę atrėžė: neapgaudinėkit savęs, iš jūsų neturiu ko išmokti.

Konelis neseniai pasakė prisimenąs tą įvykį. Jam atrodė, kad ji per žiauriai pasielgė su ponu Keriganu, vienu iš sukalbamiausių mokytojų. Bet aš suprantu, ką nori pasakyti, pridūrė Konelis. Apie tai, kad mokykloje jautiesi šiek tiek įkalinta, – tikrai suprantu. Sutinku, jis turėjo leisti tau žiūrėti pro langą. Tu nedarei nieko bloga.

Po pokalbio virtuvėje, kai Mariana prisipažino, kad Konelis jai patinka, šis pradėjo dažniau užsukti į jos namus. Per anksti atvažiuavęs paimti iš darbo mamos sukiodavosi svetainėje, beveik nieko nesakydamas, arba stovėdavo prie židinio, susikišęs rankas į kišenes. Mariana niekada neklausdavo, ko jis ateina. Jie pasišnekučiuodavo arba ji kalbėdavo, o jis linksėdavo. Konelis jai patarė perskaityti „Komunistų partijos manifestą“ – jo

manymu, jai turėtų patikti, – ir pasisiūlė užrašyti pavadinimą, kad ji neužmirštų. Žinau, kas yra „Komunistų partijos manifestas“, atsakė ji. Jis patraukė pečiais. Po akimirkos šypsodamasis pridūrė: vaizduoji pranašesnę, bet net nesi jo skaičiusi. Ji nusijuokė, jis irgi juokėsi, nes juokėsi ji. Juokdamiesi jie negalėjo žiūrėti vienas į kitą, turėjo nukreipti akis į kambario kampus arba į savo kojas.

Konelis, regis, suprato, ką ji jaučia mokyklai; pasakė, kad jam smagu išgirsti jos nuomonę. Prisiklausai manęs klasėje, atrėmė ji. Jis dalykiškai atsakė: klasėje tu elgiesi kitaip, ten tu ne tokia. Sakytum, jam atrodė, kad Mariana gali rinktis iš įvairių tapatybių ir jas be vargo kaitalioti. Ją tai nustebino, nes paprastai ji jausdavosi įkalinta vienintelėje asmenybėje, visada toje pačioje, kad ir ką darytų ar sakytų. Anksčiau ji bandė elgtis vienaip ir kitaip, lyg ir eksperimentavo, bet iš to nieko neišėjo. Jei su Koneliu ir tapdavo kitokia, tai ne dėl to, kad pasikeisdavo jos vidus ar asmenybė, – tai priklausė nuo jų santykių dinamikos. Kartais ji prajuokindavo jį, bet kitomis dienomis jis būdavo tylus ir neperprantamas. Jam išėjus ji jausdavosi pakylėta, susijaudinusi, kupina jėgų ir tuo pat metu baisiai išsunkta.

Praėjusią savaitę, kai ji nuėjo ieškoti Boldvino knygos „Ugnis bus kitąkart“, norėdama paskolinti ją Koneliui, šis nusekė paskui ją į darbo kambarį. Stovėjo tyrinėdamas knygų lentynas, atsisegęs viršutinę marškinių sagą, atsilaisvinęs mokyklinį kaklaraištį. Ji surado knygą ir padavė jam, jis atsisėdo ant sėdimosios palangės ir pasižiūrėjo į ketvirtą viršelį. Mariana įsitaisė šalia ir paklausė, ar jo bičiuliai Erikas ir Robas žino, kad po pamokų jis tiek daug skaito.

Jų tokie dalykai nedomina, atsakė jis.

Norėjai pasakyti, jų nedomina juos supantis pasaulis?

Konelis vos vos susiraukė, kaip visada, kai ji kritikuodavo jo draugus. Tai nevisiškai tiesa, paprieštaravo jis. Jie turi savų pomėgių. Nemanau, kad jie skaito knygas apie rasizmą ir panašius dalykus.

Taip, jiems nėra kada, reikia girtis, su kuo dulkinasi, atrėžė ji.

Konelis akimirką patylėjo, lyg pasipiktinęs jos pastaba, bet iš tikro neišmanė, ką atsakyti. Taip, jie mažumėlę giriasi, pavirtino. Neginu jų, žinau, kad jie užknisa.

Ar tavęs tai neerzina?

Jis vėl patylėjo. Paprastai ne, atsakė. Jie mažumėlę peržengia ribą ir tai, be abejo, nervina. Bet jie vis vien mano draugai. Tau kitaip.

Mariana dirstelėjo į jį, bet jis apžiūrinėjo knygą.

Kodėl kitaip? paklausė.

Jis truktelėjo pečiais, pavartė viršelį. Ji jautėsi nusivylusi. Veidas ir rankos degė. Konelis vis dar stebeilijosi į knygą, nors jau tikrai turėjo būti perskaitęs viršelio tekstą. Ji labai stipriai juto jo kūną, atrodė, kad vien paprastu kvėptelėjimu jis galėtų ją susargdinti.

Prisimeni, anądien sakei, kad aš tau patinku, tarė jis. Virtuvėje, kai kalbėjomės apie mokyklą.

Taip.

Turėjai omeny, kaip draugas, ar ne?

Ji nuleido akis. Segėjo velvetinį sijoną ir pro langą krentančioje šviesoje buvo matyti išsipašę siūliukai.

Ne, ne tik kaip draugas, atsakė ji.

Hm, aišku. Tiesiog svarsčiau.

Jis palinkčiojo galva.

Aš truputį susipainiojęs savo jausmuose, pridūrė jis. Jei kas nors tarp mūsų įvyktų, manau, mokykloje būtų nejauku.

Jiems nebūtina žinoti.